

EEN ORKAAN IN POLYNESIË.

De personen op dit plaatje stellen voor een zending in Polynesië, zijne vrouw en hunne dochter, en de puihoopen, waarvan zij hen zoo jammervol omringd ziet, zijn de overblijfselen van hunne woning. Welk een schouwspel!

Het was op Aitoetaki, een van de Hervey-eilanden, op den 4^{en} Februarij 1865. De eerw. Royle en zijn gezin waren bezig aan de kinderen van hunne scholen en aan hunne ouders en onderwijzers een feestje te geven, toen eensklaps zulk een hevige wind opstak, dat het geheele gezelschap verschrikt uiteenging, zonder den tijd te nemen om elkander te groeten. Iedereen haastte zich om naar zijne min of meer verwijderde woning te vlugten.

Maar, helaas! slechts weinigen hunner konden eene veilige schuilplaats vinden. De orkaan werd al heviger en heviger, en drie of vier uren later waren alle huizen op het eiland, of ten minste op weinige na, hoewel bijna allen van steen gebouwd, omvergeworpen, en lieten hunne overblijfselen aan de woede van den orkaan over, die ze overal heen verstrooide. De nette kapellen, de scholen en gebouwen, waar de inlanders zoo trotsch op waren, deelden in hetzelfde lot, en het huis van den zending bleef zoo min gespaard als al het overige.

Gedurende al den tijd dat de orkaan aanhield, dat is gedurende het einde van den dag en den geheelen volgenden nacht, bleven de heer Royle en zijn gezin, zoo als zij hen op het plaatje ziet, achter het eenige brok muur dat de wind nog van hun huis had laten staan. Daar hoorden zij het vreeselijk geloei van den storm, het gekraak van de boomen die hij omverwierp, en uit de verte het verdoovend gebruik van de zee, die in golven van mischien wel vijftig voet hooger dan men ze gewoonlijk ziet, tegen de kusten aansloeg.

Boomen van allerlei soort, en in het bijzonder meer dan 7000 kokospalmen, die een van de rijkdommen van het eiland uitmaken, werden omvergerukt of aan stukken geslagen. De overstroming vernielde mede al de plantingen van groenten of andere vruchten die langs de kust gevonden werden.

Het was op een zaterdag dat deze groote verwoesting plaats had. Des anderen dags was de lucht weder kalm, de zon schitterde aan den hemel, en bij haar geruststellend schijnsel zag men de inboorlingen allengs uit hunne schuilplaatsen weër te voorschijn komen. De geschiedenissen die zij te verhalen hadden, waren hartverscheurend. Velen hunner hadden zich met touwen aan elkander vastgebonden, of met dekens of boomtakken, om niet door den wind weggevoerd te worden. Velen hadden erge wonden bekomen, waaraan enigen daarna gestorven zijn. De meesten echter, weër moed vattende, namen bij kleine troepjes den weg naar de plaats waar de kerk gestaan had. Natuurlijk ging de zending daar ook heen, en daar, onder den blooten hemel, omgeven van de verstrooide puinen van hunne lieve kerk, kon hij hun woorden van opwekking tot onderwerping en vertrouwen toespreken, die in hunne harten vielen als een verzachtende balsem op eene pijnlijke wond. Men bad, en had zelfs nog kracht genoeg om

lofzangen te zingen, en de leeraar, tot tekst nemende de woorden van den Heere Jezus: „In het huis mijns Vaders zijn vele woningen,” vond in de belofte van het Evangelie het middel, om in de harten zijner hoorders de heilzame indrukken over te brengen, die hem zelve in het midden van die vreeselijke gemeenschappelijke ramp had staande gehouden en vertroost. Zou het nog behoeven gezegd te worden, dat deze zondag-bijeenkomst een geheel bijzonder indrukwekkend en plegtig karakter had? Allen waren door de ramp geteisterd geworden, allen hadden reden den almachtigen God te bidden om kracht, overgegevenheid, hulp; en wat bidt men dan vurig en innig, als men zich zoo klein en ellendig gevoelt!

De volgende dag, het was maandag, werd aan de hoogstnoodige werkzaamheden gewijd. Weër met zijne gemeente vergaderd, gaf de heer Royle hun raad, onder anderen ook om zich te haasten in het maken van noodwoningen, om de hinnen in veiligheid te brengen. Maar nauwelijks had hij deze snaar aangeraakt, of vele stemmen vielen hem in de rede. „Neen, neen!” riepen zij luide: „wij willen niet eerst voor ons zorgen, maar wel voor u. Niets van dien aard doen wij, voordat zij voor u en de uwen een dak hebt.”

En zoo gezegd, zoo gedaan. Zonder een oogenblik te dralen, gingen alle weerbare mannen aan het werk. Zij raapten de verspreide steenen bijeen, hakten hout, gingen riet zoeken, en rustten om zoo te zeggen niet voordat de woning van hun leeraar zoo goed mogelijk herbouwd was. Merkwaardige proef van dankbaarheid, hartelijkheid en zelfverloochening! Zij bewijst hoe zeer deze eilanders het Evangelie liefhebben, en de diensten weten te waarderen van de mannen, die het hun gebracht hebben.

Toen deze arbeid verrigt was, ging ieder zijne eigene zaken behartigen; en zoo ijverig gingen allen aan het werk, maar zoodaenig zijn ook de hulpmiddelen welke dit land aan menschen aanbiedt, die gewoen zijn om met weinig tevreden te wezen, dat in korten tijd de sporen van den orkaan, de ergste althans, verdwenen. Na drie maanden toch hadden al de inlandsche gezinnen hunne hutten weër opgebouwd; elken zondag stond er weër eene noodkerk open, en zelfs de scholen weërgalmden even als vóór de ramp van de kinderstemmen die hunne lessen opzelden, of hunne liederen zongen.

Wat is het Evangelie toch eene heerlijke kracht! Wanneer den inboorlingen van Aitoetaki, voordat zij door het licht van boven verlicht waren, eene dergelijke ramp overkomen was, zij zouden radeloos en als verpletterd gestaan, of niets anders dan nuttelooze jammerkreten geslaakt hebben. Nu zij Christenen geworden zijn, hebben zij de beproeving met christelijke lijdzaamheid ontvangen. De brieven der zendingen vermelden, dat zij zich van dit oogenblik af vromer en meer pligtbetrachter betoonen dan vroeger. Gelukkig alle verdrukten van elk land en van elk geslacht, van wie men zulk een getuigenis geven kan!

T. M. L.

VOOR DE ZONDAGSCHOOL.

(MAART.)

De weenende vrouwen. Nuttelooze tranen.
Luk. 23 : 28.

Toen Jezus weggeleid werd om gekruisigd te worden, volgden vele vrouwen van Jeruzalem den treurigen stoet.

Zij hadden medelijden met Jezus en weenden luid over zijne smart. En geen wonder, want het was eene erbarmelijke figuur die mau van smarten, met doorploegden rug en knikkende knien, bijna onder den last des kruises bezwijkend! Maar Jezus vraagt voor zich geen bloot menschelek medelijden. Zijne smart was de smart door de zonde Hem aangedaan. Hij leed op dit oogenblik meer uit innig en waarsachtig medelijden met hen, die Hem bezig waren te vermoorden, gedenkende aan hun vreeselijk lot.

Van daar dat plegtige woord even vol ernst als liefde: „gij vrouwen van Jeruzalem, weent niet over Mij maar over uzelve!”

Freule D. was eene godsdienstige dame, ten minste zij wilde daarvoor gehouden worden, en hield er zichzelf voor. Trouw bezocht zij de kerk, en vooral gedurende de lijdensweken sloeg zij geene beurt over. O, wat was zij dan aangedaan, als de leeraars met zulke aandoenlijke kleuren de folteringen afmaalden, die den Regtvaardigen en Onschuldigen troffen. Hoe meer aangedaan zij onder die preek was, hoe digter zij bij Jezus meende te wezen, en hoe beter Christin zij dacht te zijn. Zoo zat zij dan op zekeren woensdag-avond in de lijdensweken weder in de kerk. De weenende vrouwen op den korten weg van Jeruzalem tot Golgotha maakten het onderwerp der prediking uit. De leeraar schilderde dien avond niet veel, hij hield eene lange toepassing. Eigenlijk was de geheele preek van voren tot achteren toepassing en telkens weerklonk met plegtigen ernst dat veelbetekenend woord: Weent niet over Mij; weent over uzelve!

Freule D. verliet eindelijk het kerkgebouw. Daar was iets in haar gemoed gekomen, waarvan zij zich geene rekenschap geven kon. Daar was een flauw licht in haar gemoed ontstoken, bij welks glans zij zichzelf begon te leeren kennen. Maar die kennismaking was, helaas, niet van de aangenaamste. Zij was er niet godsdienstiger op geworden. Integendeel: zij zag nu duidelijk in, dat zij tot dusverre altijd onnoodig werk had gedaan, iets geheel overbodigs. Zij had gemeend den Heiland te dienen zonder zich van Hem te laten dienen. Zij had de kostbare tranen, die zij vol ootmoed uit diepgevoeld schuldbesef had moeten sbeffren, misbruikt door ze uit te storten om Jezus, nu Hij ze niet het minst behoeft.

Toen de vrouwen Jezus volgden, betekenden hare tranen in zeker opzigt nog meer dan die van freule D. . . of van u, als zij soms van denzelfden geest mocht wezen als zij; want toen kon te midden van het smartelijk lichamelijke lijden het gezigt van medegevoel, al ware het ook misplaatst, nog goeddoen aan het gefolterd hart. — Thans, nu Jezus aan de rechterhand des Vaders is verhoofd, met eere en heerlijkheid gekroond, kunnen zulke tranen Hem niet het minst verblijden. Er zijn er anderen, die Hij gaarne ziet.

Simon van Cyrene, vertegenwoordiger
van het heidendom. Matth. 27 : 32.

Cyrene lag in Afrika. Deze Simon, die Jezus' kruis achter Hem droeg, was, zoo als sommigen zeggen, een kleurling, een Afrikaan. Wij lezen van hem, dat hij het gedwongen deed. Hij had niets met den treurigen optogt te maken, hij kwam van zijn akker en wilde te huis gaan ontbijten, en juist stuit hij op de drie kruiselingen met hunne geleiders. Wat niemand doen wilde, moest deze Afrikaan doen; waar ieder zich mede dacht te ontheiligen, moest hij zich laten welgevallen. En hij droeg het kruis achter Jezus; onwetend en onwillens vervulde hij eene liefdedienst. Later heeft hij het waarschijnlijk beter begrepen, welk eene eere hem te beurt gevallen was! — Maar wat wij thans vooral opmerken, is, het prachtige denkbeeld, dat daar een bruine zoon van Cham achter den Heiland der wereld aanloopt, om een deel van het vloekhout te dragen, waarop ook voor zijne zonde eene plaats zal zijn. Is dat niet eene overschoone profetie en beelddraak van den zegen dien het heidendom van Jezus verwachten mogt?

(Vervolg op blz. 16.)

GEBED VAN EEN KLEINEN JONGEN.

Een predikant eens de kracht van het gebed willende bewijzen, verhaalde het geval van een kleinen jongen die eene zeere hand had, die zoo erg werd dat de chirurgijn beslist oordeelde dat zij tot behoud van 's kinds leven moest afgezet worden. Dit hoorende liep het knaapje naar eene afgelegen plek in den tuin, viel op zijne knien en smeekte God om Jezus' wil hem zijne hand te laten behouden.

Den volgenden dag kwam de chirurgijn en onderzocht de hand, toen tot aller verbazing die zooveel beter bevonden werd, dat de amputatie niet noodig was.

BLADVULLING.

In de nabijheid van Charleston in de Vereenigde Staten is onlangs een haai gevangen. De inventaris van zijne maag bestond o. a. uit een paar larzen, de huid van een menschenhoofd, twee kanonkogels en een pakket toegangkaartjes tot eene Zondagschool.